

Publicerad 2007-03-16 22:04 av vinternatten

Kom på denna text när jag nyss avslutat ett telefonsamtal med min pojkvän en fredagskväll.

Ensam

Du säger att jag aldrig ringer till dig, att det alltid är du som gör det. Jag sa att jag skulle bättre mig. Ikväll ringde jag till dig men du var upptagen, jag kände i dina ord att du inte egentligen tyckte om att jag ringde, fast du sa det. Du var på väg till en fest, jag satt hemma och var ensam. Aldrig för har jag känt mig så ensam som i den studen, så ensam att tårarna kom. Jag älskar dig så djupt, bara dig. Förstår du inte att jag ringde för att säga det men jag fick inte chansen, fick inte chansen att säga de finaste orden som finns, få viska \"jag älskar dig\".

Du säger att du tycker att vi ses för sällan, bara du och jag. Att vi borde vara ensamma oftare och umgås. Hur ska vi kunna göra det när du spenderar en stor del av dina helger med ditt band. Är bandet viktigare än mig?, är din kärlek till musiken större än kärleken till mig?. Här sitter jag och längtar efter dig, tänker på dig, kanske för mycket ibland. Jag önskar att du bara lämnade allt och åkte hem till mig, då skulle jag förstå att du verkligen menar varje ord du säger till mig. Jag vill inte förlora dig, aldrig någonsin. Snälla, nu gjorde jag som du vill, ringde och visade vad jag kände. Varför blev det så här, varför känner jag det så här?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren vinternatten med Poeter.se id #14418 innehar upphovsrätten